

หัวใจ
ของเธอ
ยังคง
กักขัง
ฉัน
อยู่!?

11

แต่งเรื่อง Takehaya
ภาพประกอบ Poco
แปล จอชฎา เกียรติเมืองโคตร
E LIGHT NOVEL

<http://shop.dexdub.com/>

ยูริกะ:
พยายาม
ขอความ
ช่วยเหลือ
จากโคทาโร่
ตาม

สัญญาตถุยาณ
แต่ต้นเหตุ
ของ
อาการเจ็บ
นั้นก็คือ
โคทาโร่

ชานาเอะ:
แบบนี้
โกล่:

อันหรือ
แบบนี้
หรือเนี่ย

คุณซาโตมิ
ชะ: ซ่อยต๋อย
เจ็บเจ็บเจ็บ
เจ็บเจ็บ!

.....คือว่า: โลกาโร่

.....ทำไมเหรอ?

.....ตอนนี้ฉันมีเรื่องอยากบอกนะ:

.....เอาไว้ทีหลังไม่ได้เหรอ?

.....ถ้าเป็นตอนนี้ น่าจะบอกได้โดยไม่เข้าใจผิดนะ: แล้วก็...

ห้อง
เช่า
ไหน
ดี
นะ
เนี่ย?

E LIGHT NOVEL

ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก HOBBY JAPAN

ตัวอย่าง

ภาพประกอบ : POCO

ห้องเช่าป่วน กวนคนแปลก!? เล่ม 11

ประพันธ์โดย Takehaya

ภาพประกอบโดย Poco

แปลโดย เจษฎา เกียรติเม้งโคตร

rokujiyouma no shinryakusya!? 11

© 2012 Takehaya Illustration by Poco

Originally published in Japan in 2011 by HOBBY JAPAN Co.,Ltd.

Thai translation rights © 2016 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-284-5

บรรณาธิการอำนวยการ พนิดา สกุลพานิช

บรรณาธิการบริหาร กวิน ใจจันทร์ตนาวัฒน์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์, ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ

พิสูจน์อักษร ชนัตถา นิตินาติ, โศภิสรา เข้มทองใหญ่

ฝ่ายศิลป์ เจษฎาพร ภาณุวิศิตติแสง, พลชัย อธิบาชี,

ปรีดาวรรณ เอี่ยมอรามงคล, อภิสันธิ รสโรตง

จัดพิมพ์โดย บริษัท อินเทอร์เน็ตฟิวชันส์ จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2559

พิมพ์, เพลทสีและชาวคำ บริษัท ทวีวัฒน์การพิมพ์ จำกัด โทร. 02-7205014-8

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดีเอ็ม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท อินเทอร์เน็ตฟิวชันส์ จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

วิญญาณ

**สาวน้อย
เวทมนตร์**

ใจ: มากิ

ศัตรูของยูริกะ: สาวน้อยเวทมนตร์
แห่งความชั่วร้าย “ดาร์กเนวี”

อิงาชิองกิ้ง ซานาเอะ:

วิญญาณสาวน้อยที่อาศัยอยู่ในห้อง
106 ของหอพักโคโรเนะ

นิจโนะ ยูริกะ:

เรียกตัวเองว่า “สาวน้อยเวทมนตร์”
และบอกว่าห้อง 106 กำลังตกอยู่ในอันตราย

เทียมิริส เกร ฟอลโทเซ่

มนุษย์ต่างดาวที่ต้องการครอบครอง
ห้อง 106 และโคทาโร่ เพื่อจะได้ผ่าน
การทดสอบของผู้สืบทอดราชบัลลังก์

**คราริโอซ่า ดาโอรา่า
ฟอลโทเซ่**

เจ้าหญิงต่างดาวที่มองเกียเป็นศัตรู

มนุษย์ต่างดาว

**รุสคาเนีย ใน
พัลด์ซึฮาร์**

ผู้ติดตามดูเลเกีย

คุณธรรมดา

คาซาจิ ชีสึกะ:
เจ้าของหอพักโคโรนะและเป็นเพื่อนร่วมห้องของโคทาโร่

มัทสึโระ: เคนจิ
เพื่อนสนิทตั้งแต่เด็กของโคทาโร่

ซากุระบะ: ฮารุมิ
เป็นรุ่นพี่ของโคทาโร่ 1 ปีและเป็นประธานสมาคมค้นหาสิ่งตกทอดที่โคทาโร่สังกัดอยู่ ร่างกายอ่อนแอนิดหน่อย

ซาโตมิ โคทาโร่
เจ้าของห้อง 106 แห่งหอพักโคโรนะ

ผู้อาศัยของหอพักโคโรนะ

มุนะมุชิ ไต้พิภพ

คุราโนะ=คิริโอะ:
มุนะมุชิไต้พิภพที่ต้องการใช้ห้อง 106 เพื่อยึดครองโลกนี่งั้น?

ห้องเช่าป่วนก๊วนคนแปลก?

แผนผังแนะนำตัวละคร

สารบัญ

วันที่ 16 มีนาคม (วันอังคาร)

ทิวลิป 015

วันที่ 16 มีนาคม (วันอังคาร)

ห้อง 106 ในวันนั้น 041

วันที่ 16 มีนาคม (วันอังคาร)

วิกฤตของซานาเอ: 075

วันที่ 17 มีนาคม (วันพุธ)

ชีวิตกับความทรงจำ 139

วันที่ 5 เมษายน (วันจันทร์)

นักเรียนที่ขาดเรียนไป ฮิงาชิองกิง ซานาเอ: 167

วันที่ 12 เมษายน (วันจันทร์)

วันคืนอันไกลห่าง 179

วันที่ 12 เมษายน (วันจันทร์)

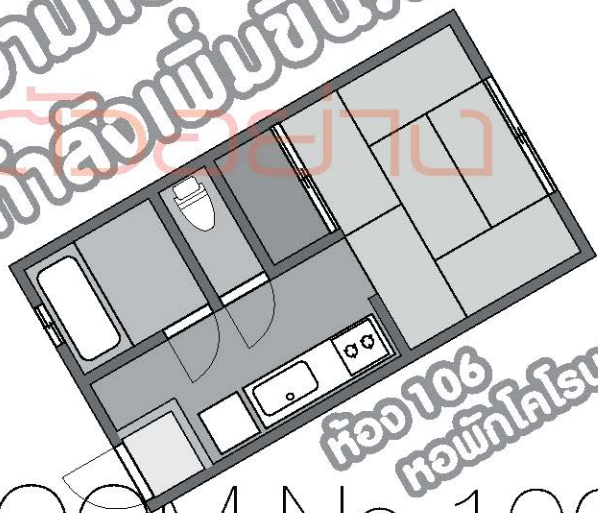
เลิฟ ฮีส ออล 197

วันที่ 12 เมษายน (วันจันทร์)

หนึ่งก้าวน้อยๆ 265

บทส่งท้ายผู้เขียน 282

ความเอื้อ
กำลังเพิ่มขึ้น!?

ห้อง 106
หอพักโคราช

ROOM No. 106
CORONA-SOU

ทิวลิป

พอเข้าเดือนมีนาคม พวกชมรมต่างๆ ก็มีงานใหญ่รออยู่งานหนึ่ง ซึ่งก็คือการหาสมาชิกใหม่เข้าชมรมนั่นเอง

โรงเรียนคิสีโฆฮารุคาเซะที่เป็นโรงเรียนของรัฐบาลนั้นจะมีช่วงสอบเข้าอยู่สองครั้ง คือ ช่วงแรกกับช่วงหลัง โดยจะประกาศผลในวันที่ 5 มีนาคมและ 20 มีนาคม เนื่องจากโรงเรียนคิสีโฆฮารุคาเซะเป็นโรงเรียนเน้นกิจกรรม ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นชมรมไหนก็ไม่ว่าจะทำตัวเอ้อระเหยได้ ส่งผลให้มีประเพณีการล่าตัวสมาชิกใหม่กันตั้งแต่วันประกาศผลสอบ

สมาคมค้นคว้าสิ่งถักทอของโคทาโร่กับฮารุมิก็เข้าร่วมสงครามล่าตัวสมาชิกใหม่ด้วยเหมือนกัน เพื่อการนั้นแล้วทั้งสองคนจึงต้องมาซื้อของที่ย่านร้านค้า ทั้งสองคนมีใจฮึดสู้ขนาดยอมเอาเงินส่วนตัวมารวมกับเงินของชมรมเลยทีเดียว

“ต้องพยายามในช่วงหลังนี้แหละ”

“ขอโทษนะครับ เหมือนผมจะไม่มีประโยชน์เลยสักนิด”

วันที่ 16 มีนาคม (วันอังคาร)

"มะ ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ!"

สาเหตุที่ทำให้ทั้งสองคนตั้งใจขนาดนี้ก็เพราะการล่าตัวสมาชิกในช่วงแรกจบไปแล้ว แต่ไม่สามารถสร้างผลงานที่น่าพอใจได้ จึงต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจเติมพื้นที่กับช่วงหลังเท่านั้น

วันล่าตัวสมาชิกใหม่ในช่วงแรกนั้น ฮารุมิถูกสมาชิกชมรมการแสดงจับตัวไปใส่ชุดเดรสเพื่อช่วยล่าสมาชิกใหม่ให้ชมรมการแสดงกลายเป็นว่าคนล่าสมาชิกใหม่ของสมาคมค้นคว้าสิ่งถักทอมีแค่โคทาโร่เพียงคนเดียวเท่านั้น แถมเขายังหาสมาชิกใหม่ไม่ได้เลยสักคน แต่เดิมก็ไม่ค่อยมีคนชอบเรื่องถักทออยู่แล้ว ยิ่งมาเจอคนชวนเข้าชมรมเป็นผู้ชายร่างบึก ก็เลยได้ผลตรงข้ามโดยสมบูรณ์แบบ

ดังนั้นทั้งสองคนจึงคิดว่า จะทุ่มเทให้การล่าตัวสมาชิกในช่วงหลังเป็นการชดเชย

"แต่ถ้าไม่มีประธานมาช่วยล่าสมาชิกคงไม่ไหวละมังค์ครับ"

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ทางชมรมการแสดงบอกว่าจะเปลี่ยนวิธีหาสมาชิกในช่วงหลังนะ"

ปกติแล้วชมรมการแสดงจะหาสมาชิกแบบง่ายๆ ตามปกติก็จริง แต่เพราะการแสดงละครสองครั้งเมื่อปลายปีก่อนกับปีนี้ทำให้มีคนอยากเข้าชมรมเพิ่มมากขึ้น ยิ่งให้ฮารุมิมาใส่ชุดเดรสของอัลไลเออร์ช่วยเรียกแขกแล้ว ก็ยิ่งทำให้สะดุดตาและมีคนมาสมัครเข้าชมรมมากขึ้น

พอได้สมาชิกใหม่ตามต้องการแล้ว ชมรมการแสดงจึงคิดว่า จะใช้วิธีชักชวนตามปกติโดยไม่ต้องให้ฮารุมิมาช่วย ให้สมาชิกผู้ชายที่หน้าตาดีหน่อย และสมาชิกผู้หญิงมาแต่งตัวเป็นผู้ชายเพื่อเรียกคน

ที่สนใจอะไรแบบนั้นแทน เป็นวิธีชักชวนที่ไม่เกี่ยวข้องกับฮารุมิและโคทาโร่เลย จึงทำให้สมาคมค้นคว้าสิ่งชักทอสามารถหาสมาชิกใหม่อย่างจริงจังในช่วงหลังได้นั่นเอง

"แต่ว่า..."

ทั้งที่เป็นแบบนั้น ฮารุมิก็กลับรู้สึกลุ่มใจนิดหน่อย

— ถ้ามีสมาชิกใหม่ก็น่าดีใจหรอกนะ...แต่แบบนั้นคงไม่ได้อยู่กับซาโตมิคุงแค่สองคนแล้วสิ...

เพราะฮารุมิมีความรับผิดชอบสูง จึงต้องการสมาชิกใหม่เป็นอย่างมาก เพราะไม่อยากให้ชมรมถูกยุบในรุ่นของเธอกับโคทาโร่อย่างเด็ดขาด ดังนั้นก่อนที่จะเหลือโคทาโร่เพียงคนเดียวอยากจะทำสมาชิกผู้หญิงให้ได้มากกว่าหนึ่งคน ถ้าเหลือแค่โคทาโร่คงไม่เพียงพอถึงเลยว่าการล่าตัวสมาชิกใหม่ในปีหน้าจะเป็นอย่างไร

แต่ในทางตรงกันข้าม ฮารุมิก็ไม่อยากให้ใครมารบกวนเวลาที่อยู่ด้วยกันสองคน สำหรับเธอแล้วการได้ทำกิจกรรมชมรมหลังเลิกเรียนกับคนที่ชอบคือช่วงเวลาที่สำคัญมาก ดังนั้นส่วนที่เป็นผู้หญิงของฮารุมิจึงอยากให้อยู่ด้วยกันเพียงสองคนแบบนี้ต่อไป

ขณะที่ความรูสึกทั้งสองอย่างกำลังทะเลาะกันอยู่ ฮารุมิก็เผลอทำหน้าหงายหงอยอย่างบอกไม่ถูก

"เป็นอะไรไปเธอครับ?"

โคทาโร่สังเกตเห็นใบหน้านั้น เขาจึงยื่นหน้าไปถามฮารุมิ

"อะ เอ่อ...แค่คิดว่าถ้ามีสมาชิกเพิ่มขึ้นคงจะทำให้การทำกิจกรรมต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปนะคะ..."

ฮารุมิรีบพูดกลบเกลื่อน อย่างไรก็ตามเธอก็ไม่สามารถบอกความ

รู้สึกจริงๆ ได้ แค่นี้ก็เต็มทีสำหรับเธอแล้ว

"อ้อ ก็อยู่กันสองคนมาตลอดนี่ครับ แต่ถ้าคนเพิ่มก็ทำอะไร
ได้มากขึ้น อาจจะต้องห่วงเรื่องนั้นด้วยสินะครับ"

โคทาโรมองโลกในแง่ดีโดยการพยกหน้าเห็นด้วย เพราะเล่น
เบสบอลมาก่อนก็เลยเข้าใจว่าการมีสมาชิกเพิ่มขึ้นมันแตกต่างอย่างไร
ถ้ามีเก้าคนก็ไปซ้อมแข่งกับโรงเรียนอื่นได้ หรือถ้ามีสิบแปดคนก็แข่ง
กันเองได้ เส้นขีดจำกัดจำนวนคนจึงมีความสำคัญมาก หากก้าวข้าม
เส้นนั้นไปได้ เนื้อหากิจกรรมก็จะเปลี่ยนไปด้วยนั่นเอง แม้สมาคม
ค้นคว้าสิ่งตกทอดจะไม่เหมือนเบสบอล แต่อย่างน้อยๆ ก็ต้องมีอะไร
เปลี่ยนแปลงไปแน่ ในทางผลลัพธ์แล้วจึงทำให้ความคิดของโคทาโร
สวนทางกับใจจริงของฮารุมิไปเรื่อยๆ

"...ก็จะอะไรหลายๆ อย่างมันจะทำได้ยังไงล่ะคะ... โห้..."

ฮารุมิพูดเบาๆ ไม่ให้โคทาโรได้ยิน

การทำคุกกี้มาให้กิน ฟัง CD ที่ซื้อมาใหม่ด้วยกัน เอาข้าว
กล่องที่ทดลองทำใหม่มาให้ชิม คอยสอนการบ้านอย่างใกล้ชิด แอบ
เอาโคทาโรที่จับหลับมานอนหนุนตักตัวเอง

ในกรณีที่มีสมาชิกใหม่คงไม่สามารถทำอะไรเหมือนคนรัก
แบบนั้นได้แน่ สำหรับฮารุมิแล้วถือเป็นปัญหาที่ไม่สามารถมองข้าม
ได้เลย

"อยากเอาผลงานไปจัดแสดงในงานวันวัฒนธรรมจังเลยนะ
ครับ เอาเถอะ... ของผมคงดูไม่ได้หรอก"

ทว่าโคทาโรกลับมองไม่เห็นความรู้สึกที่แท้จริงของฮารุมิ
เอาแต่คิดอย่างสบายอารมณ์ว่าถ้ามีสมาชิกเพิ่มจะทำอะไรดี พอเห็น

โคทาโร่เป็นอย่างนั้นฮารุมิก็งอนแล้วพองแก้ม นับเป็นสีหน้าเหมือนเด็กที่ไม่มีทางเห็นได้จากตัวเธอยามปกติเด็ดขาด

"เป็นอะไรไปครับ ไหง่ทำหน้าที่พลาดแบบนี้ล่ะ"

"...ซาโตมิคุงนี่ที่มจริง ๆ เลยอะ"

ท่าทางของฮารุมิน่ารักจนเกินไป ขนาดที่โคทาโร่ยังอดหัวเราะไม่ได้

"จะ จู่ๆ เป็นอะไรไปครับเนี่ย! ฮ่าๆๆๆ!"

"ที่มาก็คือที่มคะ! ซาโตมิคุงนี่ที่มที่สุดเลยอะ!"

เพราะฮารุมิคิดว่ายังเร็วเกินไป จึงไม่อาจบอกความในใจได้ แต่การที่โคทาโร่ไม่รู้เรื่องนั้นก็น่าเจ็บใจจนเธอต้องพองแก้มต่อไปไม่หยุด ผลคือกว่าโคทาโร่จะได้หยุดหัวเราะก็เป็นหลังจากนั้นพักใหญ่เลยทีเดียว

ตัวอย่าง

เมื่อชื่อของที่จำเป็นต่อการหาสมาชิกใหม่อย่างแผ่นโฟมสำหรับทำป้ายเชิญชวนและปากกาเมจิกแล้ว ทั้งสองคนก็เดินมาที่ป้ายรถประจำทางด้วยกัน จากตรงนี้ฮารุมิจะต้องขึ้นรถประจำทางกลับบ้านนั่นเอง

"รุ่นพี่ซากุระบะเนี่ย บางทีก็มีตอนที่น่ารักสุดๆ เหมือนกันนะครับ"

โคทาโร่นึกถึงใบหน้าของฮารุมิเมื่อก็แล้วหัวเราะคิกคัก ส่งผลให้ฮารุมิหน้าแดงแล้วเบนสายตาทกลับไปด้านข้าง

"ระ รีบลืมเรื่องนั้นเถอะคะ"

"ไม่ได้หรอกครับ ผมจะเอามาใช้สำหรับหัวเราะไปสักพักแล้ว
กัน"

"ซาโตมิคงใจร้ายอะ..."

ฮารุมิซ้อนตามองโคทาโร่แล้วเบนสายตาทวนอีกครึ่ง ตอนนี่
เธอหน้าแดงไปจนถึงต้นคอ เพราะเป็นคนผิวขาวอยู่แล้ว ก็เลยทำให้
สีแดงนั้นดูสะดุดตายิ่งขึ้นอีก

— สงสัยจะแกล้งมากไปแฮะ...หยุดเอาไว้แค่นี้ดีกว่า...

โคทาโร่ตัดสินใจอย่างนั้นแล้วเอาสัมภาระวางไว้ที่พื้น จากนั้น
ก็เริ่มหมุนไหล่เป็นวงกลม

"เป็นอะไรหรือคะ?"

ฮารุมิเงยหน้าขึ้นมา เธอมองแขนโคทาโร่ที่กำลังหมุนเป็น
วงกลมด้วยความสงสัย ดูเหมือนว่าเธอจะกลับมาเป็นคนเดิมตาม
ปกติแล้ว

"พักนี้มันเมื่อยไหล่ล่ะครับ"

โคทาโร่หยุดหมุนไหล่แล้วยิ้มให้ฮารุมิ จากนั้นก็เอากำปั้นซ้าย
ทุบต้นคอแก้มือ

โคทาโร่ไม่ได้เปลี่ยนมาคุยเรื่องเมื่อยไหล่เพราะต้องการกลบ
เกลื่อน แต่พักนี้เขาเมื่อยไหล่จริงๆ ตั้งแต่เข้าปีนี้มีมาโคทาโร่ก็เจอเรื่อง
วุ่นวายตลอด นั่นอาจจะเป็นเหตุให้เขามีอาการเมื่อยไหล่แบบนี้ก็ได้

"เมื่อยไหล่..."

ฮารุมิมองดูโคทาโร่อยู่พักหนึ่ง แต่หลังจากนั้นเธอก็ยิ้มแล้วพูด
ว่า

"จริงสิ ซาโตมิคง ฉันช่วยนวดไหล่ให้เอาใหม่คะ"

ดูเหมือนว่าฮารุมิจะสนุกกับความคิดของตัวเองมาก เธอยิ้ม
แล้วยกสองมือขึ้นมาขยับนิ้วขยุกขยิกเหมือนขานู

— ะ รุ่งพีชากระบะ!

ท่าทางของฮารุมิในตอนนี้นั้นน่ารักกว่าตอนพองแก้มมากจน
โคทาโร่เกือบจะหัวเราะออกมาอีก แต่ฮารุมิก็อุตสาหะเสียดตัวช่วยนวน
โค้งแล้ว หากทำให้อารมณ์เสียคงไม่ดีเท่าไร โคทาโร่จึงพยายาม
กลั้นหัวเราะไว้สุดชีวิต

"ชะ ขอความกรุณาด้วยครับ"

"จ้ะไปนั่งตรงนั้นเถอะคะ ซาโตมิคุง"

ฮารุมิยังคงขยับนิ้วไปมาอย่างอารมณ์ดี พร้อมกับบอกให้
โคทาโร่ไปนั่งตรงมานั่ง

"ท่าทางจะเมื่อยมากเลยนะคะเนี่ย"

"อื๊บ"

ฮารุมิไม่ได้ตั้งใจท่าทางของโคทาโร่เลย เธอให้โคทาโร่ นั่งบน
มานั่งแล้วอ้อมไปอยู่ข้างหลัง อาจจะเป็นโชคดีก็ได้ที่โคทาโร่ไม่เห็น
หน้ากับมือของเธอ ไม่งั้นคงจะหัวเราะออกมาจนทำให้ฮารุมิอารมณ์
เสียก็ได้

"จ้ะจะเริ่มละนะคะ"

"ฝากด้วยนะครับ"

ฮารุมิค่อยๆ ใช้นิ้วอันเรียวบางจับไหล่ของโคทาโร่ที่นั่งอยู่

— แผ่นหลังของซาโตมิคุง...

จู่ๆ ฮารุมิก็ชะงักไป แผ่นหลังกว้างกับต้นคอของโคทาโร่
ความจริงเธออยากจะเข้าไปกอดเอาไว้แล้วกระซิบบอกว่ารักโคทาโร่

มาก — พอดคิดอย่างนั้นก็ทำให้หัวใจเต้นแรง เลือดมารวมกันที่หน้า
ไม่หยุด ร่างกายก็เกร็งจนขยับไม่ได้

"รุ่นพี่?"

โคทาโร่แปลกใจที่ฮารุมิชะงักไปจึงหันกลับไปมอง สายตา
เอือมระเหยของเขาทำให้ฮารุมิหลุดจากอาการเกร็ง

"เป็นอะไรไปหรือครับ?"

"เอ่อ พอดี้ไม่ได้ขนาดไหนให้คนอื่นมานาน... ก็เลยคิดว่าจะ
ออกแรงขนาดไหนดีนะคะ..."

"อ้อ ออกแรงเต็มที่เลยก็ได้ครับ ถึงจะเห็นแบบนี้แต่ผมก็อึด
พอสมควรเลยนะ"

โคทาโร่พูดอย่างนั้นแล้วหันกลับไปข้างหน้า ดูเหมือนว่าเขา
จะไม่รู้ความรู้สึกในใจของฮารุมิเลย

"ฮะ ค่ะ ถ้าจันท์..."

ฮารุมิรู้สึกโล่งใจและเริ่มขยับมืออีกครั้ง เพราะถูกบอกให้
ออกแรงได้เต็มที่ เธอจึงบีบไหล่ของโคทาโร่ค่อนข้างแรง

"รุ่นพี่ซากุระบะ มันจึกจึยงังไม่รู้สึกครับ"

"เอ๊ะ แรงกว่านี้ได้หรือคะ?"

ฮารุมิทำตากลม เธอคิดว่าออกแรงเยอะแล้วก็จริง แต่อาจ
เพราะเธอไม่ค่อยมีแรงอยู่แล้ว จึงทำให้โคทาโร่รู้สึกจึกจึเท่านั้น

"มะ มันรู้สึกว่ามีอะไรไม่พอนะครับ! ฮะฮะฮะฮะฮะ!"

"จันท์... อีกันิด..."

พอเห็นโคทาโร่หัวเราะ ฮารุมิก็ตัดสินใจออกแรงเพิ่มขึ้น

"โอ๊ะ เริ่มดีขึ้นมาแล้วละครับ"

គំនិត

ทันใดนั้นโคทาโร่ก็หยุดหัวเราะ ดูเหมือนว่าฮารุมิจะออกแรง
ได้พอเหมาะแล้ว

"...ฮาโตมิคุณนี่ นอกจากจะร่างกายกำยำแล้วยังแข็งแรง
ด้วยนะคะ"

ฮารุมินวดไหล่ไปพลางคิดอย่างนั้น

หากดูด้วยตาแล้วไม่มีทางรู้เลยว่าร่างกายของโคทาโร่มีกล้ามเนื้อ
เนื้อแข็งแรงเหมือนพวกเพาะกาย แต่พอได้สัมผัสแล้วจึงรู้ว่าผ่านการ
ฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ต่างกับตอนสัมผัสร่างกายของฟอราฟฟ้ากับเว
เลย์

"ก็ผมทำงานชุดสากลโบราณสถานด้วยนี่ครับ"

สาเหตุที่โคทาโร่มีร่างกายกำยำแบบนี้ก็เพราะการฝึกฝนวิชา
ดาบที่ฟอลโทเซ่ แต่เขาก็ไม่คิดจะแตะต้องเรื่องนั้นเลย

เวลาอยู่กับฮารุมิที่มีใบหน้าเหมือนอัลไลเออร์ราวกับพิมพ์
เดียวกันแล้ว โคทาโร่ก็อยากจะพูดเรื่องฟอลโทเซ่ขึ้นมาทุกที แต่
พูดไปก็มีแต่จะทำให้ฮารุมิงุนงงเปล่าๆ จึงพยายามไม่พูดอะไรมากจน
เกินไป

"ท่าทำงานพิเศษนั้นจะลำบากแยะเลยนะคะ"

"ก็เลยได้กล้ามเนื้อแถมมาด้วยยังไงล่ะครับ... ฮีบ"

โคทาโร่หันกลับไปยิ้มให้ฮารุมิพร้อมกับการออกแรงเกร็งกล้ามเนื้อ
เล็กน้อย

"วู้ย!"

ทันใดนั้นกล้ามเนื้อบริเวณไหล่ที่ฮารุมิกำลังนวดอยู่ก็ขยายตัว
ขึ้นต้นปลายนิ้วอันเรียวบางของเธอกลับมา

"โอ้ ซาโตมิคัง แบบนี้ก็นวดไม่ได้สิคะ!"

ฮารุมิแสดงท่าที่ได้แฉ้งโดยการกำมือแน่น แต่เพราะเธอเป็นพวกที่ห่างไกลกับการใช้ความรุนแรงอยู่แล้ว จึงขาดความน่าเกรงขามในระดับที่ทำให้สิ้นหวังเลยทีเดียว

"อู๊ป"

เพราะท่าทางที่ไร้ซึ่งความเกรงขามของฮารุมิ บวกกับเวลาเหมาะเจาะของโคทาโร่ที่ผ่อนคลายที่ไหลพอดี เมื่อได้เห็นแก้มที่พองขึ้นมากับกำปั้นไร้เรี่ยวแรงของฮารุมิแล้ว โคทาโร่ก็ทนไม่ไหวแล้วหัวเราะออกมาจนได้

"ระ รุ่งพี่ซาคุระบะ พรวด ฮุๆๆๆๆ"

"ซาโตมิคัง!"

"ชะ ขอโทษครับ! ระ รุ่งพีนารักจนเกินไปที่เลย แฉกแฉก"

"ไม่เห็นต้องหัวเราะจนล้าลึกแบบนี้เลยนี่คะ!"

เพราะกำลังโกรธเลยทำให้ฮารุมิพูดไม่ค่อยชัด อีกทางด้านหนึ่งโคทาโร่ก็ยังเอาแต่หัวเราะไม่หยุด สุดท้ายแล้วทั้งสองคนก็ได้แต่เข้าหยอกกันจนรถประจำทางมา และแล้วอาการเมื่อยไหล่ของโคทาโร่ก็ไม่หายเหมือนเดิม

หลังแยกกับฮารุมิแล้ว โคทาโร่ก็เดินกลับบ้านเพียงคนเดียว ฝืนเท้าของเขาเบาหวิวขึ้นมาก เนื่องจากได้หัวเราะจนหน้าใจแล้ว จึงทำให้โคทาโร่อารมณ์ดีสุดๆ

"พักนี้รู้สึกว่ารุ่งพี่ซาคุระบะจะรำเริงออกมาจากภายในยังไง

ไม่รู้แฮะ เหมือนแสดงอารมณ์ได้ดีกว่าเดิมด้วยสิ อาจจะเป็นเพราะได้แสดงละครด้วยละมัง..."

ตอนที่ได้พบกับฮารุมิเมื่อหนึ่งปีก่อนนั้น ฮารุมิยังขี้อายและไม่ค่อยแสดงความรู้สึกของตัวเองออกมาให้เห็นเท่าไร จะมาก็แค่ตอนทำกิจกรรมชมรมเท่านั้นที่เขยรอยยิ้มให้เห็นนิดหน่อย แต่หลังจากนั้นหนึ่งปี ฮารุมิก็เปลี่ยนไป เธอได้พบปะผู้คนและมีเพื่อนในห้องเพิ่มขึ้น เพราะเมื่อก่อนเธอมีอยู่ริกะกับโคทาโร่เป็นเพื่อนแค่สองคน นับว่าเป็นการพัฒนาครั้งใหญ่เลยทีเดียว

"เทีย รางวัลพิเศษอันนี้ตกเป็นของเธอแน่นอน"

การเปลี่ยนแปลงของฮารุมิเป็นผลมาจากบทละครของเทีย เพราะฮารุมิเหมาะกับนางเอกในบทละครนั้นที่สุด จึงมีโอกาได้เกี่ยวข้องกับคนของชมรมการแสดง การแสดงไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นได้ด้วยคนเพียงคนเดียว แต่ต้องฝึกซ้อมร่วมกับคนอื่นเพื่อให้แสดงเข้าคู่กันได้ด้วย และการขึ้นเวทีก็ทำให้ฮารุมิมีความกล้ายิ่งขึ้นไปอีก ในทางผลลัพธ์แล้วการแสดงก็คือสิ่งที่ช่วยให้จิตใจของฮารุมิเข้มแข็งขึ้นนั่นเอง

เพราะอย่างนั้นโคทาโร่จึงคิดว่าเทียเป็นคนช่วยให้ฮารุมิสามารถพัฒนาตัวเองมาได้ถึงขนาดนี้

"เอาเถอะ เทียเองก็พัฒนาขึ้นเหมือนกันละนะ..."

เทียเองก็ต่างไปจากช่วงแรกๆ เหมือนกัน สิ่งที่ทำให้เธอเปลี่ยนแปลงไปก็มาจากการแสดงละครที่จำเป็นต้องร่วมมือกับคนอื่น โคทาโร่คิดว่าการแสดงละครล้วนมีผลดีกับทุกคนที่เกี่ยวข้องจริงๆ

"โอ๊ะ?"

ตัวอย่าง

<http://shop.dexdub.com/>

หมวดนิยายแปล
ห้องป่วน - ไลท์โนเวล

9 786163 632845

ISBN 978-616-363-284-5

Rokujiyouma no Shinryakusya! 11

© 2012 Takehaya Illustration by Poco

Original published in Japan in 2012 by HOBBY JAPAN Co.,Ltd.

Hobby
JAPAN

DEXPRESS
PUBLISHING

ราคา 139 บาท

ระกับความแออิคของ ‘ห้อง 106 หอพัก
โคโรน’ เพิ่มสูงขึ้นมาไต่หนึ่งปีแล้ว กระทั่งวันเวลา
เวียนมาถึงฤดูใบไม้ผลิอีกครั้ง พอโคทาโร่กลับไป
ที่ห้องก็เจอกับวิญญาณและสาวน้อยทมนตร์
กำลังดูนิเมอย่างสนุกสนาน มนุษย์ต่างดาวกับ
ชนเผ่าใต้พิภพกำลังทำอาหาร วันคืนที่กลายเป็น
เหมือนเรื่องปกติ.....

‘ร่างนั้นมันอะไรกันนะ’ แต่แล้วจู่ๆ ร่างของ
ซานาเอะก็เริ่มหายไป

E LIGHT NOVEL

ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก HOBBY JAPAN